

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-133(3)/17/JK

Warszawa, 15 grudnia 2017 r.

DECYZJA DIH-1/85/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1063), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Stępień Spółka jawna z siedzibą w Radzanowie od decyzji Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach nr 172/2017 z dnia 27 października 2017 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.175.2017), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono kary pieniężne na podstawie:

- art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, tj. potraw zapiekanka z pieca z kurczakiem i cheesburger,
- art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, w wysokości 3.000 zł (słownie: trzy tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu pięciu partii zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych, tj. potraw: kebab mały, kebab standard, kebab XL, zestaw bez surówek i zestaw z surówkami,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 18 – 19 lipca 2017 r. przez inspektorów reprezentujących Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach, zwanego dalej również „*Świętokrzyskim WIIH*”, w zakładzie gastronomicznym ABDUL KEBAB, mieszczącym się w Busku-Zdroju przy al. Mickiewicza 6, należącym do przedsiębiorcy Stępień Spółka jawna z siedzibą w Radzanowie, zwanego dalej również „*stroną*”, w celu sprawdzenia rzetelności obsługi, po zapoznaniu się z ofertą prezentowaną w cenniku umieszczonym nad kasą oraz w ulotce menu, zgodnie z którymi do dań kebab była

możliwość wyboru mięsa z baraniną lub kurczakiem, inspektorzy zamówili 1 porcję kebaba z baraniną w zestawie z frytkami bez surówek, w cenie 11 zł/porcja. Osoba obsługująca nie prostowała nazwy zamawianego rodzaju mięsa.

Weryfikując zgodność składników zamówionej potrawy ze stanem faktycznym, stwierdzono, że na stanie kontrolowanej placówki nie było mięsa z baraniną. Pracownik kontrolowanego przedsiębiorcy oświadczył, że do produkcji zamówionej przez inspektorów potrawy kebab z baraniną użyty został surowiec zadeklarowany na etykiecie jako „Kebab Efes – surowy wyrób mięsny, mielony wołowo-indyczo-drobiowy, głęboko mrożony”, w skład którego wchodziło 65% mięsa wołowego, 15% mięsa z indyka i 2% mięsa oddzielnego mechanicznie z kurczaka.

W ofercie kontrolowanego przedsiębiorcy, oprócz zamówionego przez inspektorów kebaba w zestawie bez surówek, znajdowały się również kebab mały, kebab standard, kebab XL, kebab w zestawie z surówkami.

Używanie do produkcji ww. potraw składników innych niż deklarowane w jadłospisie stanowiło o ich zafałszowaniu w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. c ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2212), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”.

Ponadto do badań laboratoryjnych pobrano 1 porcję kebaba z baraniną, pochodzącego z zakupu kontrolnego (co udokumentowano Protokołem pobrania próbki nr 105911 z 18 lipca 2017 r.). Próbkę kontrolnej nie pobrano z uwagi na brak możliwości przechowywania jej w warunkach uniemożliwiających zmianę jakości lub cech charakterystycznych produktu.

W toku kontroli dokonano również sprawdzenia prawidłowości oznakowania oferowanych wyrobów kulinarnych, stwierdzając, że w przypadku kebaba z baraniną, zapiekanki z pieca z kurczakiem i cheesburgera w cenniku, ulotce, ani w żadnym innym miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom nie podano informacji o wykazie składników z wyróżnieniem substancji alergennych, co było niezgodne z wymaganiami § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania*”.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 19 lipca 2017 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.175.2017).

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z siedzibą w Kielcach (nr akredytacji AB 402) potwierdziły, że kebab z baraniną nie odpowiadał deklaracji z uwagi na brak stwierdzenia baraniny w składzie. Powyższe udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 245 z 2 sierpnia 2017 r.

Pismem z 7 sierpnia 2017 r., Świętokrzyski WIIH poinformował przedsiębiorcę o wynikach przeprowadzonych badań laboratoryjnych kebaba z baraniną.

Wobec stwierdzonych nieprawidłowości, pismem z 25 września 2017 r., Świętokrzyski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Stępień Spółka jawna z siedzibą w Radzanowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, kar pieniężnych z tytułu wprowadzenia do obrotu odpowiednio dwóch partii niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (zapiekanki z pieca z kurczakiem, cheesburgera) oraz pięciu partii zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych (kebaba małego, kebaba standard, kebaba XL, zestawu bez surówek i zestawu z surówkami) oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Pismem tym strona została również wezwana do przekazania informacji o wielkości osiągniętego obrotu oraz przychodu.

Strona nie skorzystała z przysługującego mu prawa, a także nie przekazała żądanych przez organ informacji.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 172/2017 z dnia 27 października 2017 r., Świętokrzyski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Stępień Spółka jawna z siedzibą w Radzanowie w oparciu o:

- art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej z uwagi na nieprawidłowe oznakowanie zapiekanki z pieca z kurczakiem i cheesburgera, o łącznej wartości 14 zł,
- art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, karę pieniężną w wysokości 3.000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych kebaba małego, kebaba standard, kebaba XL, zestawu bez surówek i zestawu z surówkami, o łącznej wartości 54,50 zł.

Pismem z 7 listopada 2017 r., przedsiębiorca Stępień Spółka jawna z siedzibą w Radzanowie złożył do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o zmniejszenie wymiaru kary finansowej.

W uzasadnieniu strona wskazała, że stwierdzone nieprawidłowości w zakresie zafałszowania nie wynikały z chęci wprowadzenia konsumentów w błąd, ale z braku dostępności właściwego produktu w danym okresie. Jeżeli zaś chodzi o konieczność informowania konsumentów o wchodzących w skład potraw składników, w tym alergennych, to strona poinformowała, że nie była świadoma istnienia takiego obowiązku.

Pismem z 20 listopada 2017 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Stępień Spółka jawna z siedzibą w Radzanowie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1257), zwanej dalej „k.p.a.”, prawo do

zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 1169/2011*”, podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

W myśl art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r., s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”.

Zgodnie z art. 17 ust. 1, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało

zadeklarowane przez producenta. Zgodnie natomiast z art. 3 pkt 5 ww. ustawy, jakoś handlowa to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Rozporządzenie w sprawie znakowania, w § 19 ust. 1 pkt 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 tego rozporządzenia.

Zgodnie z § 19 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Rozporządzenie 1169/2011, w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności:

- co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji,
- przez sugerowanie poprzez wygląd, opis lub prezentacje graficzne, że chodzi o określony środek spożywczy lub składnik, mimo, że w rzeczywistości komponent lub składnik naturalnie obecny lub zwykle stosowany w danym środku spożywczym został zastąpiony innym komponentem lub innym składnikiem,

o czym mówi art. 7 ust. 1 odpowiednio lit. a i d rozporządzenia 1169/2011. W myśl zaś art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,

b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,

c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Natomiast w myśl art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy, każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnił stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie organ pierwszej instancji stwierdził, że do przygotowania będących w ofercie kontrolowanej placówki kebabów z baraniną, w tym pochodzącego z zakupu kontrolnego, używano surowego wyrobu mięsnego, mielonego wołowo-indyczo-drobiowego. Ponadto w przypadku dwóch dań nie podano informacji o wykazie składników, w tym składników alergicznych. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Świętokrzyski WIIH zasadnie uznał, że strona dopuściła się naruszenia wymagań prawa żywnościowego w stopniu uzasadniającym wymierzenie jej kar pieniężnych na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej w wysokości wskazanej w sentencji decyzji.

Odwołując się od decyzji, strona podniosła w pierwszej kolejności, że nie wprowadzała celowo konsumentów w błąd co do składu oferowanych potraw, a wynikało to jedynie z czasowej niedostępności właściwego produktu. Strona wskazała również, że personel miał świadomość, iż w dostępnym produkcie nie ma baraniny i został pouczony o tym, aby przekazywać taką informację konsumentom. Strona nie jest natomiast w stanie stwierdzić z jakiego powodu personel nie zrobił tego w przypadku inspektorów. Odnośnie zaś

braku dostępnej dla konsumentów informacji o występujących w produktach składnikach alergennych, strona poinformowała, że nie była świadoma istnienia takiego obowiązku.

Odnosząc się do argumentu o braku celowości w działaniach strony, Prezes UOKiK informuje, że nie jest to ustawowe kryterium, od którego uzależnia się możliwość wymierzenia kary na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej. Przepisy te statuuja odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań prawa żywnościowego. Wskazuje się, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie względem podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie przepisów. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Odpowiedzialność obiektywna jest więc niezależna od jakichkolwiek okoliczności – nieznajomości obowiązującego prawa, itp. Podsumowując, wprowadzenie do obrotu zafałszowanych oraz niewłaściwej jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych w każdym przypadku skutkuje wydaniem przez organ decyzji administracyjnej. W przypadku stwierdzenia naruszenia interesów konsumentów – decyzji wymierzającej karę pieniężną w przewidzianej w ustawie o jakości handlowej wysokości (art. 40a ust. 1 pkt 3 lub 4) albo, w przypadku niewielkiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu – decyzję o odstąpieniu od wymierzenia kary (art. 40a ust. 5c), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając więc na uwadze powyższe, brak celowości w popełnieniu czynu zabronionego nie jest przesłanką do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. W przedmiotowej sprawie, z uwagi na istotne naruszenie interesów konsumentów, organy nie mogły zastosować ww. art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej.

Należy zauważyć również, że strona jako profesjonalista, powinna wykonywać działalność ze świadomością obowiązującego stanu prawnego i wynikających z niego konsekwencji. Przepisy prawa powszechnie obowiązującego są publikowane w powszechnie dostępnych dziennikach urzędowych, wobec czego każdy ma możliwość zapoznania się z ich treścią. Zatem nieznajomość obowiązujących przepisów nie zwalnia z ciążących na przedsiębiorcy obowiązków, a tym samym nie jest przesłanką uzasadniająca uniknięcie związanych z tym konsekwencji. To rzeczą strony jest zorganizowanie wykonywania obowiązków w taki sposób, aby nie odbywało się to ze szkodą dla konsumenta. Obowiązek ten wynika chociażby z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011, który stanowi, iż podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych, czy też z art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia, wskazującego, że podmioty działające

na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione.

Strona poinformowała również, że brak jej odpowiedzi na pismo informujące o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia kar spowodowane było prawdopodobnie nieprzekazaniem go przez domownika, który pokwitował odbiór pisma.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, że w myśl art. 43 zdanie pierwsze k.p.a., w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. Z powyższego wynika, że skuteczne doręczenie pisma w postępowaniu administracyjnym może nastąpić nie tylko do rąk własnych adresata. Doręczenie pisma w trybie doręczenia zastępczego, czyli np. dorosłemu domownikowi wywołuje bowiem taki skutek, jakby zostało ono doręczone samemu adresatowi. Stanowisko to potwierdza liczne orzecznictwo sądowo-administracyjne w tym zakresie (por. np. wyroki: Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 12.09.2017 r., sygn. III SA/Kr 775/17, Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20.10.2016 r., sygn. II OSK 55/15, i z 11.03.2014 r., sygn. II GSK 1954/12). Zgodnie z jednolitą linią orzecniczą, jeżeli dorosły domownik pokwitował odbiór pisma, stwarza to domniemanie, że podjął się oddania pisma adresatowi. Istotą doręczenia zastępczego jest bowiem już samo powstanie domniemania takiego przekazania, czyli samo pobranie przesyłki przez domownika oraz pokwitowanie jej odbioru. Bez wpływu na skuteczność doręczenia pozostaje kwestia, czy przesyłka zostanie faktycznie przekazana adresatowi. Okoliczność, że osoba, której wręczono pismo za pokwitowaniem nie oddała pisma adresatowi nie ma więc znaczenia dla doręczenia zastępczego. Argument strony w tej kwestii nie ma więc znaczenia dla sprawy.

Organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzanej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Prezes UOKiK stwierdził, że Świętokrzyski WIIH, wymierzając kary pieniężne w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość wymierzonych kar pieniężnych, tj. zastosował sankcje, które są proporcjonalne do wielkości kontrolowanego podmiotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych w sposób istotny naruszało interesy konsumentów, gdyż wprowadzało w błąd co do ich właściwości.

Konsumenci nie byli informowani, iż potrawy – kebabów z baraniną – zostały przygotowane z innego składnika niż strona deklarowała – surowego wyrobu mięsnego, mielonego wołowo-indyczo-drobiowego (wskazać należy, że w wyniku badań laboratoryjnych potwierdzono, że produkt ten nie zawierał w swoim składzie baraniny). Nie ulega wątpliwości, że podane w oznakowaniu składniki, zwłaszcza baranina, nadawały produktom wyższe walory jakościowe i stanowiły zachętę do dokonania zakupu. Świętokrzyski WIIH zasadnie uznał też, że brak informacji o składnikach, w tym występujących w potrawach składnikach alergicznych, uniemożliwiał konsumentom dokonanie świadomego wyboru. Oznakowanie oferowanych przez stronę produktów powinno zawierać wszelkie niezbędne konsumentom informacje, gdyż umieszczenie niepełnych i nierzetelnych danych o produktach uniemożliwia konsumentom dokonanie świadomego wyboru, co przekłada się na naruszenie zarówno ekonomicznych, jak i zdrowotnych interesów konsumenta.

Mając na uwadze zakres naruszenia Świętokrzyski WIIH trafnie wskazał, iż informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, a nieuzasadnione w tym przypadku informowanie o używaniu do przygotowania kebabów baraniny naruszało interesy konsumentów. Świadczy to o naruszeniu przepisów mających na celu ochronę konsumentów i zapewnienie im rzetelnych i prawdziwych informacji o składzie produktów. Podobnie w przypadku oferowania produktów niewłaściwej jakości handlowej – narusza to wymagania w zakresie oznakowania artykułów rolno-spożywczych istotne z punktu widzenia ich właściwości. Informacja o produkcie stanowi jeden z elementów jakości handlowej, wobec czego brak wymaganych informacji o produktach, naruszał interesy konsumentów. Naruszone zostały krajowe i unijne przepisy w zakresie podawania konsumentom informacji na temat żywności.

Uwzględniając przesłankę dotychczasowej działalności kontrolowanego przedsiębiorcy na rynku spożywczym, organ pierwszej instancji wziął po uwagę, że dotychczas nie nakładano na stronę kar pieniężnych za naruszenie przepisów prawa żywnościowego.

Wielkość obrotów i przychodu – strona nie przekazała danych w tym zakresie. Z racji tego, Prezes UOKiK, jako organ odwoławczy ustalił wielkość obrotów strony na podstawie szacowania w oparciu o art. 23 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, późn. zm.). Na potrzeby niniejszego postępowania wzięto pod uwagę przede wszystkim obraz i charakterystykę działalności gospodarczej strony (w szczególności informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Krajowego Rejestru Sądowego) oraz wysokość kosztów poniesionych przez przedsiębiorstwo (faktura nr FS/03291/06/2017 z 20.06.2017 r., faktura nr F/022336/17 z 5.07.2017 r., faktura nr F/004594/1/17 z 11.07.2017, faktura nr FS 02385/07/2017 z 14.07.2017 r.). Uwzględniając wyżej opisane okoliczności, Prezes UOKiK stwierdził, że w świetle ustawy z dnia 2 lipca

2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2168) strona należy do kategorii mikroprzedsiębiorców (art. 104 ww. ustawy).

Wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych – całkowita wartość produktów zakwestionowanych w związku z kontrolą produktów wyniosła 68,50 zł (wartość artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych – 54,50 zł, natomiast niewłaściwej jakości handlowej – 14 zł).

Wobec powyższego, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące znacznym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji, uznając, że w tym przypadku kary wymierzone stronie w wysokości 500 zł i 3.000 zł będą skutecznym środkiem do skłonienia jej do przestrzegania obowiązującego prawa.

Podkreślić należy też, że zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.), art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 2212).

Otrzymują:

1. Stępień Spółka jawna
Radzanów 11
28-100 Busko-Zdrój
2. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Kielcach
3. a/a

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej

Dariusz Łomowski